

Γέρ. Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης, ένας διακριτικός οδηγός και προσεκτικός σύμβουλος

Ορθοδοξία / Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές

Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jTVQJs>]

Μέχρι τέλους της ζωής του δεν τον άφησαν οι ασθένειες- πυρετοί συνεχείς, πονοκέφαλοι, αδυναμία, υπερκόπωση, βρογχικά, ασθένειες του αίματος. Όταν κοιμήθηκε το σώμα του ήταν γεμάτο καρκινώματα. Ποτέ δεν έλεγε πως πονάει. Στην επιμονή και στην αγάπη των γιατρών παίρνει φάρμακα. Μια μέρα δεν δέχτηκε να πάρει τα φάρμακά του λέγοντας: «Όχι σήμερα, είναι των Αγίων Αναργύρων και είναι ιατροί». Μετά την κοίμησή του βρήκαν στο ερμάρι του πολλά αχρησιμοποίητα φάρμακα. Οι πιέσεις των γιατρών δεν τον άφηναν να παραδεχθεί την ανάγκη και να δώσει στη σάρκα αυτό που απαιτούσε. Ο εκούσιος και ακούσιος πόνος αποτελεί άσκηση, που είναι μέσο αγιασμού, απόδειξη παραδόσεως στον Θεό.

Δεν τον άφησαν όμως ποτέ και οι ποικίλοι πειρασμοί. «Είναι απαραίτητοι, έλεγε, σαν την αναπνοή μας. Κύματα θαλάσσης είναι οι πειρασμοί, χωρίς κύματα

θάλασσα δεν ταξιδεύεται και χωρίς πειρασμούς άνθρωπος δεν σώζεται». Η πείρα του τού έδινε την άνεση να μιλά στα τέκνα του για την μεγάλη ωφέλεια των πειρασμών, που κουράζουν μόνο τους σαρκικούς ανθρώπους.

Πηγή: <http://athosprosopography.blogspot.gr/>

Υπόμνε τους πάντες στοργικά. Αντί να στενοχωριέται ο Γέροντας, όταν κάποιος τον ενοχλούσε, είχαν μεγάλη στεναχώρια τα πνευματικά του τέκνα, που τους έλεγε: «Ησυχάζετε, παρ' όλα αυτά με αγαπάει».

Το 1949 η μονή του, ύστερα από συκοφαντικές καταγγελίες, σκέπτεται να τον ανακαλέσει. Κυρίως τον κατηγορούν πως «μεγάλα ποσά καταναλίσκονται ασκόπως». Η αγάπη των τέκνων του δεν άφησε να πραγματοποιηθεί η ανάκλησή του. Με πολλές και θερμότερες επιστολές προς την μονή του φανερώνουν τον σεβασμό και την αγάπη τους.

Η ανάκληση δεν έγινε, αλλά πάρθηκαν αποφάσεις δεσμευτικές για την άνετη πορεία του πνευματικού του έργου. Όλα τα υπέμεινε, με την ταπείνωση που τον διέκρινε, δίχως συζητήσεις και αντιρρήσεις, αλλά όχι και χωρίς πόνο. Είχε όλος παραδοθεί στον Θεό και μόνο σ' Αυτόν απέβλεπε. Ούτε οι έπαινοι του έδιναν χαρά, ούτε οι κατηγορίες λύπη.

Οι πρώτοι του επισκέπτες είναι κυρίως οι απλοί κάτοικοι της γύρω περιοχής. Η αγάπη του τον έκανε ξακουστό, ώστε σε λίγο να μην άδειαζε ποτέ ο πάγκος, έξω από το εξομολογητήριό του, από κόσμο, που ώρες περίμενε υπομονετικά τη σειρά

του. Κόσμος πολύς ερχόταν να του εμπιστευτεί τους πόνους του. Όσο αυστηρός ήταν για τον εαυτό του, τόσο επιεικής ήταν για τους άλλους. Ο π. Ιερώνυμος αναδείχτηκε, κυρίως, πνευματικός πατήρ ενός μεγάλου πλήθους πληγωμένου από την αμαρτία. Στάθηκε φιλό-στοργος ιατρός, επιμελητής ψυχών άριστος, φίλος που συμπονούσε στις ήττες και συνευφραίνόταν στη χαρά της νίκης, διακριτικός οδηγός, προσεκτικός σύμβουλος, ακάματος, ήρεμος και γλυκός.

Τα πρώτα χρόνια εξομολογούσε όρθιος. Άρχιζε μετά τη λειτουργία και τελείωνε πολλές φορές τα μεσάνυχτα. Συχνά, για να κερδίσει χρόνο, έτρωγε ή διάβαζε επιστο-λές και εξομολογούσε. Οι απαντήσεις του κάθε φορά έδειχναν όμως πόσο πρόσεχε. Δεν βιαζότανε ποτέ, παρά το ότι πολλοί τον περίμεναν. Ακόμη κι όταν ήταν άρρωστος. «Λέγετε, έλεγε, αφήστε τους άλλους να περιμένουν. Εγώ εσάς θέλω να ακούσω».

Έβλεπε τις ψυχές σαν ανοιχτό βιβλίο. Είχε καταπλη-κτική γνώση της ανθρώπινης ψυχής. Σπανίως έκανε ερωτήσεις στους εξομολογούμενους. Όταν τον ρωτούσαν γιατί δεν τους βοηθάει με ερωτή-σεις, τους απαντούσε: «Δεν θέλω να σας βάλω σε αμαρτίες που δεν σκεφθήκατε. Ο καθένας γνωρίζει καλά τί έχει και τί τον βαραίνει». Πριν την εξομολόγηση κάτι θα σε κερνούσε, θα χαμογέλαγε, θα ρωτούσε για την εργασία σου και μετά θα φόραγε το πετραχήλι του.

Άκουγε με προσοχή τις εξομολογήσεις και στο τέλος απαντούσε. Μερικές φορές έκανε πως κοιμόταν ή έκλεινε τα μάτια του από την κόπωση ή ήθελε να συγκεντρωθεί, να εντείνει την προσοχή του, να δώσει άνεση στον εξομολογούμενο, να μη τον κοιτά στα μάτια.

Τα πάντα χρησιμοποιούσε για να βοηθήσει τον πονεμένο, μη λογαριάζοντας χρόνο και κόπους. Η μεγαλύτερη χαρά και αμοιβή των κόπων του ήταν, όταν έβλεπε ανθρώπους που ειλικρινά μετανοούσαν. Μερικές φορές, αν κάτι του έκρυβες, με διάφορους τρόπους προσπαθούσε να σε φέρει σε τέτοια κατάσταση μετανοίας να το φανερώσεις. Δίχως να σε προσβάλει ή να σε θίξει στο παραμικρό. Είχε μια αρχαία αρχοντιά, αυτήν που έχουν κόσμημα όλοι οι πνευματικοί άνθρωποι. Η μεγαλύτερη λύπη του ήταν να βλέπει ψυχές να βγαίνουν από το εξομολογητήριο με μια ακόμη αμαρτία. Μια μη καθαρή εξομολόγηση ηθελημένη.

Στο τέλος σ' ευχαριστούσε θερμά, γιατί τον εμπιστεύτηκες. Αν πήγαινες για πρώτη φορά, θα φύλαγε τ' όνομά σου, και θα προσευχόταν καθημερινώς για σένα. Δεν σ' άφηνε ν' απελπιστείς. Ήξερε να παρηγορεί τις ψυχές. «Εγώ γι' αυτό είμαι εδώ, έλεγε, αυτή είναι η δουλειά μου». Σου μιλούσε για το άπειρο έλεος του Πανάγαθου Θεού, τις πρεσβείες των Αγίων και της Θεοτόκου.

(συνεχίζεται)

<http://bit.ly/2jJGBC5>